

FELLESSKAP

UNIVERSITAS

MAGASINET

INNHold

Oslo-derby

Av Kristin Knutsen og Amo Boracco Borring

4

Ballroom

Av Wilma Bergseth

12

Studenterhjemmet

Av Peder Reitbakken

18

Essay

Av Emilie Kaland Lindseth

22

Glimtet

Av Sindre Deschington

24

REDAKSJONEN

ANSVARLIG REDAKTØR
Alida de Lange D'Agostino

MAGASINREDAKTØR
Dagny Mathilde Mohn

DESKSJEF
Mona Soopalu

MAGASINFOTOSJEF
Tobias S. Mandt

Bidragstere: Ida Fjeld, Mina Wikeby, Freyja Eikrem Ims, Kristin Knutsen, Amo Boracco Borring, Wilma Bergseth, Peder Reitbakken, Sindre Deschington, Sara Aarøen Lien, Kristoffer Søvik, Emilie Kaland Lindseth,

Magasinet er et bilag i studentavisa Universitas. Universitas arbeider etter Vær Varsom-plakatens regler for god presseskikk. Den som mener seg rammet av urettmessig omtale oppfordres til å kontakte redaksjonen.

Én for alle,

Verden blir mer og mer opptatt av individet. Men det er i flokken vår vi hører hjemme.

Mennesker, de liker å være del av en flokk. Sånn er det bare. Flokken din gir deg trygghet, støtte og definerer på mange måter hvem du er. Menneskene du omgir deg med, sier noe om deg. Hva du liker, hvilke verdier du har, hvordan du ser verden. Det er en forskjell på å være oppvokst blant pinsevenner eller muslimer, blant hipstere eller sosser. Uten at disse tingene nødvendigvis definerer deg. Å være en del av et fellesskap, er en av de viktigste behovene et menneske har.

Men kulturen vår er i endring. Det sosialdemokratiske idealet er i ferd med å forsvinne. Å bidra til fellesskapet er ikke lenger den fremste dyd. Nå handler det om å jobbe med seg selv. Stå opp tidlig, trene, drikke nok vann, studere, meditere, spise sunt, alt dette til det ekstreme. Så lenge du har det bra med deg selv, er det ikke så farlig hva du bidrar med. *Clean girl*, et internettfenomen som utforskes i utgavens essay, er en trend som fokuserer på individet. Alt handler om en selv, du skylder ingen noen ting, ingen skylder deg noe. Du er fullt og helt ditt eget ansvar. En ganske befriende tanke, før man ser den i lys av andre ting.

Omtrent halvparten av studentene oppgir at de er plaget med ensomhet, ifølge tall fra Statistisk sentralbyrå. Selvfølgelig i varierende grad, men én av fem er «mye plaget», ifølge rapporten. Kanskje skyldes det et stadig større fokus på individer og selvrealisering. Kanskje skyldes det noe helt annet. Vi kan lett rette en pekefinger mot skjerm og sosiale

Det er få ting som knytter mennesker sammen som å ha en felles fiende

medier, eller pandemi og annen faenskap. Men det vi heller velger å gjøre i denne utgaven, er å se på ulike former for fellesskap som finnes der ute.

Det er få ting som knytter mennesker sammen som å ha en felles fiende. Å hate eller sterkt mislike noen andre er et fantastisk vennskapslim. Fotballsupportere er kanskje det fremste eksempelet på dette. Ja, de elsker laget sitt, men kanskje aller mest elsker de at laget ikke er det andre laget. På

side 4 kan du komme på innsiden av Oslo-derbyet Lyn-Vålerenga. En følsom, betent og beruset affære. Det er deilig å være en del av noe, særlig når det man er del av, er å være bedugget på ettermiddagen mens man i fellesskap synger av full hals.

Men så er det de som søker seg et fellesskap fordi de føler at de må. At det ikke finnes plass for dem noe annet sted. At det større fellesskapet ikke vil ha dem med, at kanskje til og med familien ikke aksepterer dem. Da må de skape sin egen familie, slik skeive i Harlem begynte med på 70-tallet. *Husene*, alternative familier, var del av den skeive kulturen som fremdeles lever videre i dag i *ballroom*-kulturen. Det kan du lese mer om på side 12.

Ja, verden beveger seg kanskje i en mer individualistisk retning, kanskje er de sosialdemokratiske idealene i ferd med å forsvinne. Men mennesker er vi ennå og mennesker trenger å tilhøre noe større. Et fellesskap, for eksempel.

Dagny Mathilde Mohn

alle for én

4

REPORTASJE / 23. mai 2024

EN FELLES FIENDE

SAMMEN I GJØRMA: FULL AV LIDENSKAP

Det handler om ære, tilhørighet og klasse når Vålerenga og Lyn møtes til derby. Etter 13 år skal de endelig plaske i samme sølepytt.

Tekst Kristin Knutsen

Foto Tobias Schildmann Mandt

Herman Torgrimsønn tror verken på det overnaturlige, høyere makter eller signaler fra universet. Likevel, da Vålerenga rykket ned til Obos-ligaen i sommer, følte han en uforklarlig tyngde av skyld. Det var som om en del av ham var medskyldig på grunn av hans tilstedeværelse på kampene, og han gikk rett i kjelleren.

Nå, mens Vålerenga avdeling Bergen samles på Los Tacos Kiellands plass, er atmosfæren ladet med forventning.

Selv om nedrykket hviler tungt over dem, er det én annen følelse som forener dem med en brennende intensitet:

Det uforsonlige hatet mot Lyn.

VIER SØPLA – NARKISER FRA PLATA

Lyn og Vålerenga har bare møttes på gressmatta tre ganger siden Lyn gikk konkurs 2013, men derbyens spøkelse lever fortsatt videre. Så etter 13 år i gjørma skal Lyn endelig få rulle seg i samme sølepytt som Vålerenga. Og én ting er helt sikkert: Det gamle hatet forvitret aldri.

For Vålerenga avdeling Bergen ligger hatet latent. Oslobeboerne, som har flyttet til Bergen for å studere, har vært på Los Tacos sin uteservering siden klokka tolv. De fleste ved bordet har reist helt fra vestlandsbyen, tydelig klare for den kommende kampen. For dem er dette mer enn bare en kamp, nå har Vålerenga-supportere mulighet til å vise at det fortsatt er en massiv lidenskap som ligger hos klubben, og fellesskapet som står «helt forbanna støtt», ifølge Torgrimsønn.

– Det *æ'kke* alltid så enkelt det med Vål'enga. De er som en onkel fra bygda som er delvis alkoholisert, så du vet liksom aldri hvor du har' em, forteller han.

Det er 15 år siden de to Oslo-lagene Lyn og Vålerenga møttes i en seriekamp. Vålerenga vant den kampen 4-1, men nå, på uteserveringen, er supportergjengen delt. Mens noen ved bordet er bombesikre på en 3-0 seier, er ikke Torgrimsønn like overbevist.

– Jeg tror faktisk Lyn kan vinne. Det føles nesten som om det er skrevet i historiebø-

SÅNN PISSER ENGA: Veggene opp mot Ullevål får spylt seg.

kene at de kan gjøre det, forklarer han, og blir møtt med både buing og latter fra de andre Vålerenga-supporterne rundt bordet.

Kanskje er det karmaen og de overnaturlige kreftene Torgrimsønn beskylder for nedrykket som sørger for at Los Tacos-servitøren går forbi med pilsen hans én, to og tre ganger før han endelig får den.

HOLD KJEFT, SKARREPAKK

Det virker som om gjengen puster ut av lettelse mens de nyter luften i Oslo. Men å være Vålerenga-supporter i Bergen har sine utfordringer, og det var faktisk dette som motiverte Torgrimsønn til å starte Vålerenga-avdelingen.

Han drar opp en bag proppfull av Vålerenga-klistremerker og deler dem rundt håndet rundt bordet. På det ene står det et stikk til Brann fra storbyen sjøl: «Hold kjeft skarrepakk, Bergen er ikke en by.»

– Jeg hadde klistret postkassen min i Bergen full av disse klistremerkene, og en dag fant jeg den totalt jævla smadret, trakk på og kastet mellom veggene, forteller Vetle Olsen-Ryum, og legger til med et smil:

– Så fant jeg ut at det bare kostet 99 kroner for en ny postkasse på Clas Ohlson. Så nå er det bare å smelle opp en ny postkasse med enda flere klistremerker. La kampen mot Bergen by fortsette!

Bo Bang-Hansen tar også del i dugnaden for Vålerenga på baren Legal i Bergen der han jobber. Han sørger for å pumpe tonene av «Vålerenga kjerke» gjennom høyttalerne hver gang han får øye på en Brann-supporter som vandrer inn.

I det Bang-Hansen er ferdig med å snakke, vrenger Olsen-Ryum av seg genseren for å avsløre en t-skjorte der Bryggen i Bergen står i full fyr og flamme.

– Og la oss ikke glemme, det heter 'Brygga', ikke 'Bryggen'. Dumme bergensere, de kan ikke engang navngi egen brygge riktig!

DRITI PÅ SVINA FRA LYN

Ifølge supportergjengen er de avla opp til å ha et dyptliggende hat for Lyn.

Lyn er vestkantklubben, mens Vålerenga representerer østkanten med alt det innebærer av kulturelle og sosiale forskjeller, mener de. Ifølge Torgrimsønn er dagens kamp et symboltungt oppgjør mellom lavinntektsfamilier i øst og fiffen i vest.

«Vi er Vål'enga / vi er byens beste / og vi hater Lyn!» bryter Olsen-Ryum inn.

Corteoen (supporter-toget, journ. anm.) på Bislett var en ren eksplosjon av knallhard kamplyst. Med brennende bluss og hatsang okkuperte supporterne Thereses gate og gikk til kamp mot alt som minnet om Lyn, fra flagg til klistremerker. Torgrimsønn fastholder at kun

SKYLDIG: Førrige gang Herman Torgrimsønn var på Vålerenga-kamp, rykket de ned. Han føler at det er hans feil

Vålerenga-supportere kan vise denne typen lidenskapelig støtte, og hevder at Lyn har droppet corteoen av frykt for dem.

– Ingen slår oss. Det fellesskapet Vålerenga-supporterne har bygget opp, er unikt. Vi dominerer tribunen uansett hva som skjer, sier Torgrimssøn og tømmer pilsen.

ENGA HAR ET PISSEPROBLEM

«Sånn pisser engas /, og engas pisser sånn», gauler Vålerenga-supporterne halvveis til Ullevaal stadion.

– Det ække alltid så enkelt det med Vål'enga. De er som en onkel fra bygda som er delvis alkoholisert, så du vet liksom aldri hvor du har `em

Herman Torgrimsønn,
Vålerenga-supporter

Vålerenga avd. Bergen synger for full hals- Olsen-Ryum snur seg og slenger en arm rundt Torgrimsønn og forteller med den mest inderlige stemme:

– Vålerenga er fellesskap, religion og kjærlighet.

Når Vålerenga-supporterne synger for full hals, er det som å være midt i et 17. mai-tog bestående av svette, overstadig berusede menn som synger sin nasjonalsang: «Vålerenga kjerke».

Mens veggene og små hageflekker blir brukt som improviserte pissoarer, blir det tydelig at det er

en betydelig mangel på likestilling i supportertermiljøet.

– Æ'kke noe rom for en dame å få tisse her, sier Ida Skarsætherhagen oppgitt, og det blir desto tydeligere at det er en mannetetthet på nærmere hundre prosent i corteoen.

Sånn som Vålerenga-supporterne skriker om fellesskap og kjærlighet, kan vi ikke glemme at tribunen fortsatt har et likestillingsproblem, sier Skarsætherhagen.

Hun, i tillegg til Torgrimssøn, var med å starte supporterklubben i Bergen. Opprinnelig ble de stiftet for å

heie på Vålerengas kvinnelag.

– På vegne av Vålerenga avd. Bergen vil vi gjerne komme med en offentlig uttalelse om at det er jævlig kjipt at det er så få damer her, samtidig så krysser vi jo fingra for at dette engasjementet i corteoen også kan seile inn på tribunen på Engas kvinnekamper.

SAMMEN I GJØRMA

Utenfor Ullevaal stadion er det klart for at vi skal splittes fra våre nye bekjente i Vålerenga avd. Bergen. Rundt oss står pansrede politibiler

PÅ BARRIKADENE: Som supporter må man stolt bære lagets fane.

for å kontrollere supporterne de nå skal loses inn på stadionen.

Torgrimsønn strekker ut armene og gir oss en klem farvel.

– Seier eller tap, vi sees på Bohemen etterpå da, sier han og sklir inn i mengden med supporterne på vei mot tribunen for å møte sin skjebne.

Under kampen tikker det inn en melding på undertegnedes telefon:

«Hvem er best på stemningen?»

Spørsmålet får et klart svar ved å vende blikket mot solsiden av tribunen. Der fyrer Klanen (Vålerengas supporterklubb, journ.anm.) opp stemningen. Da den første ballen fant målet, brøt VIF-siden ut i ren ekstase, og stormet banen for å gi målscorer Daniel Håkansen en real og brutal koseklem.

Men kort tid etter utlignet Lyn, og stillingen ble 1-1. Dette skjedde etter at Vålerengas spiss, Mees Rijks, ble vist det røde kortet etter å ha pådratt seg to gule.

Det er jævlig kjipt at det er så få damer her

Ida Skarsætherhagen,
Vålerenga-supporter

ER FORBANNELSEN BRUTT?

Tidligere på dagen hadde Torgrimssønn et filosofisk øyeblikk utenfor Los Tacos.

– Det å holde med Vål'enga er litt som å tro på magi, sa han med et godt grep rundt halvliteren.

Og hva nå? Vel, det virker som om den såkalte «magien» han snakket om, har materialisert seg som en gjeng rabiater Vålerenga-supportere som tar over tribunen.

For Vålerenga-supporterne er fotball mer enn bare en kamp, det er blodig alvor. Mens noen slapper av på sofaen, tar de på seg supporterdrakten og fyller tribunen. Spillerne jobber på banen, mens supporterne tar sin del av arbeidet på tribunen.

Og det virker faktisk som om Torgrimssønns forbannelse ble brutt under hatoppgjøret mot Lyn.

BARNEVAKT: Det er mye politi på plass, når corteoen ankommer Ullevål.

FOTBALLFEST

FRA BESTE VEST

Magnus Paul Andresen (20) kjøpte aksjer i Lyn for at laget skulle overleve.

Tekst Amo Boracco Borring

Foto Sindre Deschington

Lawo er fylt til randen denne lørdagen. Støynivået er høyt, praten går i ett, og røde og hvite skjerf er tett pakket rundt alle mann. En vind av svette med en eim av brun snus velter over oss. Lokalet er fylt til randen med blodtørstige Lyn-supportere. Bastionen kaller de seg. Festningens forsvarslinje. I dag er Bastionen klar for kamp.

Og det er ikke hvilket som helst lag de skal forsvare seg mot. Det er selveste erkerivalen Vålerenga.

For mange betyr denne kampen ekstremt mye. Noen er tidligere Lyn-spillere, andre skal endelig få avklart om det er øst eller vest som er best. Med gjennomsnittshøyde

på 1,90 diskuteres fotball, damer og pils, og flaskeøl styrtes i all hast mens de slår seg på brystet og synger:

*Lyn lyn lyn!
Du se'kke oss på tv!
Men kom til Store Stå så gir vi dere en neve!
13 år nede i gjørma med samme lidenskap!
For vi er størst i Norges hovedstad!*

– FRA DE RIKTIGE BYDELENE

Klokken 13:00 på Lawo møter vi supporter Magnus Paul Andresen (20) og hans kompiser. De er et par

pils nede og overdøver hverandre i samtale om klubbens tradisjoner. Andresen kommer fra generasjoner av Lyn-supportere og har selv spilt på laget.

– Hvordan ble du Lyn-supporter?

– Mange av oss er født inn i Bastionen, med foreldre fra de riktige bydelene, forteller Andresen med et glimt i øyet.

Lyn har tradisjonelt sett vært klubben for Oslos borger-skap, mens erkerivalene Vålerenga tidligere var klubben for arbeiderklassen på østkanten. Disse skillene er kanskje ikke like tydelige i dag,

Når byen blir delt i to må man jo velge side

Magnus Paul Andresen,
Lyn-supporter

Saken fortsetter»

KRAMPERUSS: Turen opp til Ullevaal tar oss tilbake til rulling i russetiden.

men stereotypen lever ennå.

– Lyn er på alle måter en klubb for halve byen, mens Vålerenga prøver å rekruttere fra hele byen, uten å lykkes, sier Andresen. Han forklarer at Lyn primært henter inn medlemmer med adresse på vestkanten. Han mener dette er grunnen til at stadio-

Det er ikke til å legge skjul på at supporterne har spyttet inn mange millioner i klubben i en redningsaksjon

Magnus Paul Andresen,
Lyn-supporter

net er utsolgt denne lørdagen. Det handler om den sterke identiteten og kjærligheten supporterne føler for sin side av byen.

– Når byen blir delt i to, må man jo velge side.

BARNDOMSDRØMMEN

– Fra kampstart og til kampslutt så hater vi Enga-fansen av hele vårt hjerte. Uansett hvem de er, om det er en bekjent eller en venn, så hater vi dem, forteller Andresen.

Selv om det ikke er død og liv på spill, så er følelsene rundt Oslo-derbyet store og reelle. For Andresen og co handler det mye om den vaklende økonomiske historien til Lyn.

I 2010 gikk laget konkurs, og rykket dermed ned til 6. divisjon. Mange supportere bidro og investerte penger i laget. Andresen mener supporterne skal ha noe, om ikke mye, av æren for at klubben nå gjør det bra.

– Det er ikke til å legge skjul på at supporterne har spyttet inn mange millioner i klubben i en redningsaksjon.

Sammen kan de få til noe fantastisk, nemlig å rykke opp i divisjonene. Selv de som ikke har så mye å rutte med har vært villige til å gå inn med betydelige beløp. Andresen, som er student, har selv lagt inn penger i klubben – i god dugnadsånd. Andresen og Bastionen fulgte laget «ned i gjørma». Samme året som konkursen stilte 2000 spente supportere opp for å se Lyn-Vindern på Frogner stadion. Bastionen er med andre ord ingen medgangssupportere. Dette blir tydelig når neste kampsang ljunger i lokalet:

*Vi herjet sjette divisjon
som en samlet Bastion!
Vi skippet femte divisjon!
Vi herjet fjerde divisjon!
Vi herjet tredje divisjon!
Vi herjer andredivisjon!
Skal herje førstedivisjon!
Vi henter hjem et seriegull
som et billig nachspielknall!
Vi følger Jonas og hans menn!
Vi er på vei til topps igjen!*

SNILL BISK: Politiet brukte mye ressurser på sikkerhet for anledningen.

BASTIONEN I FLAMMER: I siste time før avspark var det mildt sagt full fyr utenfor Ullevål stadion.

T-banen på vei opp til Ullevaal stadion er fullstappet. Den intense svettelukten og hamringen i taket vekker assosiasjoner til rulling med handelsgutta i russetiden, for den som har kjennskap til sånt. Det er mye følelser i sving.

– Det blir jo litt sentimentalt når det er gutta du har vokst opp med i nabolaget som skal spille for et fullsatt Ullevaal Stadion. De greide drømmen vi alle hadde.

Andresen studerer juss i Bergen og så seg nødt til å starte *Bastionen avdeling Bergen* sammen med et par kompisser. Der stiller de opp, blant annet når damelaget spiller, som de eneste Lyn-supporterne på tribunen.

FRONTLINJEN

Bastionen har tatt med seg slagtrom-

mer og hele repertoaret med supportersanger, og utvalget er mildt sagt imponerende. Stemningen blir spesielt bra i det noen setter i gang dagens favoritt:

*Jeg er Lyn-gutt
født i Oslo
og jeg hater Vål'enga
og jeg veit vi vinner kampen
for Lyn er Norges beste lag*

Men når dørene åpnes på Ullevål stadion holdeplass, blir stemningen en litt annen. Pyro, nødbluss og kamprop settes i gang. Skimasker blir dratt ned over ørene på de mest ivrige suppor-

og bevæpnede politibetjenter.

Stemningen er intens den siste timen før avspark. Peroniflasker og rød pyro flyr over gjerdet i retning Vålerenga-fansen. Politibarrikaden gjør sitt beste for å holde rivalene separert. Et par litt overgira supportere blir bortvist fra området. En murstein kastes, men synderen forsvinner sporløst.

Bastionens supporterside på stadionen er prydet av et banner med teksten:

«13 ÅR I GJØRMA – SAMME LIDENSKAP»

Fedre og sønner, side om side. Familier, kjærrester og venner. I dag er det Lyn mot Vålerenga. Øst mot vest,

Fra kampstart og til kampslutt så hater vi Enga-fansen av hele vårt hjerte

Magnus Paul Andresen,
Lyn-supporter

terne. Vi har ankommet frontlinjen.

Politiet er forberedt på bråk når erkerivalene skal møtes. Lyn-supporterne har fått inngangene på vestsiden, og Enga på øst. Sidene er fraskilt med et gjerde av åtte pansrede cellebiler, politihester, hunder og tungt uniformerte

og Arcteryx mot vaffeljakk. Blodtørstige fans buer, heier, synger og skriker mot hverandre. Mennesker som kanskje ikke har så mye til felles annet enn en interesse for fotball. Og en felles fiende.

HØVDING: Supporter Magnus Paul Andresen har heid på laget hele livet og setter gjerne i gang et kamprop.

ERKEENGLER: Mens alle andre i kategorien *baby vouge* entrer scenen alene, står Kiki House of Angels sammen når gardinene åpnes.

– ET LEVENDE EKSEMPEL PÅ EN ANNEN MÅTE Å EKSISTERE PÅ

Tekst Wilma Bergseth

Foto Kristoffer Søvik

Bak glamour og dans skjuler det seg et sterkt politisk budskap. Dansen skal ikke bare underholde, den skal kritisere og utfordre det etablerte.

– Det er et sted jeg kan være hele meg.

Slik beskriver Theo Mekonnen Myking (24) ballroom-miljøet i Oslo. En voksende undergrunnskultur hvor skeivhet, selvsikkerhet og minoriteter er normen. Bak de rosa solbrillene og det blekede håret er en gutt som lenge undertrykket sider ved seg selv:

– Som både mørk og skeiv har jeg møtt mye motstand i samfunnet, som har gjort at jeg har prøvd å tilpasse meg majoriteten, forklarer han.

Myking er en del av ballroom-huset *The Legendary Kiki House of Angels - Norwegian Chapter*.

ET TILFLUKTSSTED

I et gammelt øvingslokale på Grønland dun-ker musikken mens medlemmene av *The Legendary Kiki House of Angels* individuelt øver på morgendagens kategorier. Imorgen skal de nemlig på ball. Vi har møtt fire av husets seks medlemmer. De beskriver seg som en utvidet familie. Et hus skal fungere som nett-opp dette: et støttesystem som tilbyr felleskap for medlemmene.

– Vi er der for hverandre, alltid, sier Myking, som går under ballroom-navnet Teddy Angels.

Universitas møter Kiki-huset dagen før *Shakespeare Kiki Ball Vol. 2*, et ballroom-event hvor deltakere konkurrerer i kategorier med tematikker innenfor Shakespeare sitt univers.

På ballet skal de vise ferdigheter innenfor *Vogue Femme*, *Runway*, mote og mange flere kategorier. *Vogue Femme* er én av tre stiler — sammen med *Old Way* og *New Way* — som utgjør Vogue, et performativt uttrykk med feminine bevegelser og poseringer, inspirert av modeller i *Vogue*-magasinet. Mens du i kategorien *Runway* skal vise frem mote, stil og attitude mens du går catwalk.

Sammen beskriver *The Legendary Kiki House of Angels* ballroom som et tilfluktssted. Et miljø hvor man kan teste ting i trygge rammer, ting man kan adoptere videre til livet utenfor. Et trygt rom hvor ingen dømmer deg for ditt uttrykk og personlighet. Dette

TJUKKE SLEKTA: Kiki House of Angels er en utvidet familie som alltid er der for hverandre.

var også et av utgangspunktene til hvorfor ballroom startet og den første kategorien *Realness*. Her skal transkvinner (*Femme Queens*) og transmenn passe inn i de etablerte, heteronormative kjønnsnormene. En transkvinne skal under *Femme Queen Realness* vise at hun er den mest overbevisende stereotypiske kvinnen i kategorien.

– I Harlem på 1900-tallet var ikke ballroom et valg, det var en livsstil, forklarer Myking.

Med dette mener han at de marginaliserte gruppene ble utstøtt fra resten av majoritetssamfunnet. Den skeive og marginaliserte delen av befolkningen prøvde å skape et rom hvor de kunne være seg selv, og være trygge sammen. All terminologien innenfor ballroom stammer herfra. Et hus fungerer som en alternativ familie, bestående av en «mother» og en «father» som er erfarne

medlemmer av ballroom-scenen, typisk transpersoner, drag-queens eller homofile menn. Disse fungerer som veiledere for husets «children» som blir hverandres «siblings».

– Familien blir et støttesystem for de som føler seg utstøtt av konvensjonelle støttesystemer.

Det sier Georgia May Anta (27). Hun etablerte The Norwegian Chapter of the Legendary Kiki House of Angels i 2022, og går under ballroom-navnet Gigi Sunshine Angels. Huset strekker seg til 14 land i verden med over 90 medlemmer.

I Norge har terminologien en annen betydning:

– Vi velger å være her fordi vi kan. Det er ikke noe vi må.

– *Hvordan kan privilegerte nordmenn bidra til å opprettholde idealene til den marginaliserte kulturen fra Harlem?*

– Vit at du er en gjest, sier Anta, og legger til:

– Det viktigste man kan gjøre for å hedre ballroom-kulturen, er å hele tiden være bevisst på hvor privilegert man er og plassen man tar.

– Vi må huske hvem som skapte det og for hvem.

Hun understreker at man burde vite om historien for å representere miljøet på en riktig måte og hedre de som skapte kulturen og historien,

Vit at du er en gjest

Georgia May Anta,
aka Gigi Sunshine Angels

KJERNEFAMILIEN

Samtalen skifter elegant mellom dystre og morsomme temaer. Gjengen sitter i en ring på gulvet mens de forteller om hvordan Kiki House of Angels og ballroom har bidratt til å forme dem og gjøre dem tryggere på seg selv. Da Anta etablerte huset var formålet å etablere en familie. Et sted hvor man kan skape sitt eget samhold. Sitt eget fellesskap.

– Mange har ikke opplevd et slikt fellesskap utenfor ballroom, forklarer hun.

Da medlemmene i Angels begynte med ballroom var de såkalte 007, selvstendige, ikke medlem av hus.

– Det var lett å føle seg veldig overveldet og alene, sier Myking. Han har vært medlem av Angels siden 2023. Da han først konkurrerte som 007 ble han *chopped*. Det er ordet de bruker når man ikke går videre i konkurransen. Enten får man 10s av dommerne, eller så er man *chopped*.

Etter han ble medlem av Kiki House of Angels har ikke han hatt de samme overveldende følelsene:

– Man vet at noen har ryggen din, uansett hvordan det går.

TYDELIGE RETNINGSLINJER

Før Universitas gjennomførte intervjuet med House of Angels hadde de noen klare retningslinjer. De ønsket ikke at artisten Madonna skulle bli brukt som eksempel på den voksende undergrunnskulturen. I 1990 slapp Madonna låten Vogue som satte søkelys på ballroom-kulturen i USA.

– Hvorfor blir dette en feil fremstilling av miljøet?

– Det er bare utdatert, og ukor-

rekt. Madonna var aldri en del av det faktiske ballroom-miljøet i New York. De vil ha kunsten vi skaper, men de vil ikke at vi skal representere den.

Det sier Aleksander Varadian Johnsen (27). Han forklarer hvordan ballroom-kultur skapt av brune, skeive og transpersoner blir utvannet og kommersialisert i en form som passer for det hvite majoritets-samfunnet.

Johnsen går under scenenavnet Ara Angels og bruker han/de/dempronomen. Ara forklarer at han gjennom ballroom får uttrykt alle de feminine sidene han i mange år undertrykte. Han beskriver ballrooms eksistens som et symbol på at majoritetssamfunnet undertrykker visse mennesker.

– Ballroom er et levende eksempel på en annen måte å eksistere på, en måte som ikke knebler til de etablerte reglene og forventningene i samfunnet.

ALVORETS TID

Det ligger en eim av svette og parfyme i det store rommet med den lille, smale scenen. På Rommen scene i Groruddalen har over hundre mennesker samlet seg for å se *The Shakespeare Kiki Ball Vol. 2*, som er arrangert i samarbeid med Det Norske Teatret. Kvelden deles opp etter ni kategorier: *Realness* for transkvinner og transmenn, *New way*, *Baby Vouge*, *Runway*, *Face*, *Body*, *Sex Siren*, *Lipsync* og *Shake That Ass*.

Kveldens konferansier åpner ballet ikledd en herskkelig drakt og høye hæler, inspirert av Shakespeares tid. Før gardinene åpnes for deltakerne, gir han en tydelig påmin-

De vil ha kunsten vi skaper, men de vil ikke at vi skal representere den

Aleksander Varadin Johnsen,
aka Ara Angels

SJØSTJERNE: Å prestere på ball krever svette og tid på gulvet.

POSE: I kveld konkurrerer Theo Mekonnen Myking (24) i *baby vogue* og *runway*. Selvtilliten oser, mens publikum jubler.

SOM DERE VIL HA DET: På ballet er all tematikken inspirert av Shakespeares verk.

nelse til alle tilstedeværende:

– Husk at ballroom ikke er et show.

For ballroom beskrives ikke som underholdning, men en konkurranse og en livsstil.

Bak scenen står fem av The Legendary Kiki House of Angels sine seks deltakere. Lederen, Anta, deltar ikke, fordi hun arrangerer kveldens ball. Pusten er tung og svetten renner nedover pannen. Når de går ut på scenen skal de *battle* om seieren.

Musikken dunker mellom veggene. DJ-en Swedish Mother Silva Angels er fløyet inn for anledningen. I dommerpanelet sitter tre anerkjente ballroom-artister.

Deltakerne går ut på scenen, helt uvitende om hva slags musikk de skal danse til.

– Bevegelsene er improviserte og er som en frigjørende følelse som

kommer innenfra.

Det er en viktig bærebjelke i ballroommiljøet. Du danser ikke bare for å underholde andre, du danser for deg selv. Alt dette med en politisk undertone: En *fuck the patriarchy* og *white supremacy*-holdning, forklarer Johnsen.

Husk at ballroom er ikke et show

Frode Fossbakk, konfransier

Til tross for at deltakerne beskriver en nervøsitet, lyser selvsikkerheten opp rommet. Én etter én, kategori etter kategori går de ut på scenen. Publikum roper mens deltakerne «gjør sin greie». Får man 10s av alle dom-

merne er man videre, men får man en *chop* er man ute. Alle som tør å ta steget ut på scenen, har et helt publikum i ryggen. Likevel risikerer de å få en *chop*.

– Ballroom er ikke for alle, sier Johnsen.

De forteller at dommerpanelet skal fungere som et symbol på fordommene og kritikken du møter på utsiden. De har derfor «no mercy». Hvis du ikke overbeviser dem, er du ute. På gulvet ligger det løsninger og svetteimer, rester etter konkurransen som nettopp har utspilt seg på scenen.

– Hvis man kun får støtte og kun ros så er det sjeldent man vokser eller blir tryggere i seg selv, forklarer han.

Johnsen forteller om hvordan ball-

rom har spilt en stor rolle i livet hans utenfor. Han tør å ta med seg tingene han har lært til andre arenaer i livet. Om man får 10s eller chop, er det alltid en lærdom man kan ta med seg på utsiden.

AND THE WINNER IS.....

Under kategorien *Face* blir Venom Angels introdusert. Selvsikkert og forførende entrer hun scenen ikledd renesansens ensemble: En overdådig, svart og gulldetaljert kjole som ser ut som den er sydd kun for henne, kun for denne kvelden.

Bak aliaset møter vi 29 år gamle Iromie Stephany Warnakulasooriya. Da hun oppdaget ballroom for to år siden, var det som at hun kom hjem. Hun hadde lenge visst at hun var skeiv, men hadde aldri vært en del av et miljø som dette. Iromie konkurrerer i kategoriene *Face* og *Sex Siren* under ballroom-navnet Venom Angels.

– Jeg føler at jeg fant ballroom på en perfekt tid. Jeg hadde mange følel-

ser som jeg trengte å få utløp for.

Det var frigjørende for henne å komme til et sted hvor man kunne være helt seg selv. Hun har tidligere i livet opplevd at hun som brun og skeiv måtte jobbe mye hardere enn andre for å få innpass. Men her kunne hun være hele seg selv og folk hyllet det.

Under opptreden er det noen som roper ekstra høyt. Medlemmene i Kiki House of Angels har ryggen hennes. Venom Angels går av med seieren i alle kategoriene hun konkurrerer i på The Shakespeare Kiki Ball.

SPRER VINGENE

– The next category is Baby Vogue, sier konferansieren, mens første deltaker entrer scenen. Omsider blir det englenes tur. Når gardinen åpner seg for siste gang står tre Angels der. De entrer scenen sammen. Etter *duckwalks*, *catwalks*, *hands performance*, *floor performance* og *spins & dips* ender en Angel opp i finalen: Cici Angels. Ropene til resten av huset overdøper musikken. Det er tydelig at de er et lag.

Men bak en selvsikker attitude og glamorøse bevegelser er et ønske om å gjøre en forskjell:

– Hva gjør ballroom politisk?

– Når man vet hvordan det er å bli undertrykt og misforstått, er det også lettere å stå opp for andre, forklarer Myking, som tidligere beskrev hvordan han i ung alder prøvde å passe inn i majoritetssamfunnets norm.

Før englene sprer vingene og forlater øvingslokalet på Grønland stiller Universitas et siste spørsmål:

– Hvis dere skulle beskrevet Ballroom med et ord, hva ville det vært?

– CUNT, roper englene i kor.

– Feminint, men et skjellsord, sier Johnsen.

– Det ligger så mye kraft i å eie det ordet.

Han mener at det er et av de «verste» skjellsordene vi har og samtidig synonymt med kvinners kjønnsorgan. Det viser hvor normalisert kvinneundertrykkelse og undertrykkelse av det feminine er, mener han.

– Ved å ta eierskap til ordet holder vi det feminine som noe kraftig, noe stolt, noe vakkert og noe hellig, det er det beste komplimentet man kan få, avslutter han.

STASELIG: Studentene ved Studenterhjemmet av 1875 bor sentralt med egne rom og flotte fasiliteter.

Guttehjemmet

HUSFEDRE, HYTTEKOMMANDANT OG FJERDEFEDRE, MEN INGEN KULT

Ikke alle studenter lever i trange kår. På Studenterhjemmet av 1875 leves det gode liv med mat og vask inkludert i leien.

Tekst Peder Reitbakken

Foto Sara Aarøen Lien

I vårsolen rett ved Bogstadveien står et herskabelig gult hus og skinner for seg selv. Like under korset på taket kan skriften «Soli Deo Gloria» skimtes, som er et godt hint til hva dette særegne studenthuset rommer: *Ære til Gud* alene.

– Jeg unner alle å bo på et slikt sted, jeg kunne ikke bodd på et bedre sted i studietiden min.

Det sier Andreas Cameron. Han er husfar for Studenterhjemmet av 1875, et kristent hjem som rommer 39 studenter sentralt i Oslo. Husfaren skal sørge for at beboerne følger reglene og tradisjonene, og har det hyggelig ved hjemmet.

Å kalle hjemmet for prektig er en underdrivelse: Veggene består av finskåret mørkt tre-

marka. For å nevne noe, da.

Mer enn det de fleste studenter kan forvente for en månedsleie på 7050 kroner.

ER DETTE EN DRØM?

Men en far må selvfølgelig sørge for mer enn bare tak over hodet til barna sine. Et studenterhjem er ikke komplett uten trivsel. Det sosiale prioriteres tungt, og den sosiale foreningen holder tradisjonene fast med krafttak. De daglige måltidene, trange korridorer og latteren man hører i gangene gir et visst folkehøyskolepreg. Husfar kjenner seg igjen i sammenligningen, men mener det er mer akademisk fokus. Takk og pris for det.

De få utvalgte som får bo der, trives så godt at de ikke engang trenger alkohol for å ha det gøy.

Kan det være for godt til å være sant?

SOM HUSFAR, SÅ SØNNER

Å være byens eldste studenterhus av sitt slag, kommer med noen (mange) tradisjoner. Flere ganger i året arrangeres det ball og diverse selskap for beboerne. Hver mandag samles beboerne til *kristelige visehusfar* for kveldsbønn – som etterfølges av en tur til hjemmets badstu. Hver fredagskveld inviteres det til husfarkaffe hos Cameron, og er et høydepunkt i uka, ifølge ham.

Her i gården strykes ikke skjortene bare på røde dager. En gang i måneden dras finsta-

Saken fortsetter»

At det er en kult, det går jeg ikke med på

Andreas Cameron, husfar ved Studenterhjemmet

verk, fra taket i stuen henger lysekrona storslagent over pianoet, og i hjørnet står en byste av marmor.

Husfar viser stolt fram fasilitetene. Det er ikke uten grunn. Her har de egen hage, grusbane, stue, bibliotek, matsal utstyrt med bordtennisbord, lesesal, og filmrom. Så klart er vaskehjelp og tre måltider om dagen inkludert, for ikke å snakke om tilgang til en egen hytte i Nord-

STOLT HUSFAR: Andreas Cameron (23) trives godt med å holde god skikk og trivsel for beboerne ved Studenterhjemmet.

TETTE BÅND: Selv uten alkohol, er det rikelig med latter og stemning i Studentehjemmet.

sen på og skoene blir blankpusset. Da skal man diskutere måneden som har gått, og utgi månedens avis, *Strømmen*. Med talerstol og slips skal både formaliteter og fjas diskuteres med blodigste alvor. Men frykt ikke - dette er ikke noen frimurerlosje. Selv om møtene kan virke overdådig, er det meste med et glimt i øyet.

- De faste tradisjonene er helt sentrale og gir et godt rammeverk for å møtes sosialt. Det skal man ikke undervurdere, mener Cameron.

Hjemmet har dessuten et eget kortspill, *Thier*. Det er åpenbart at dette har samlet guttene på hjemmet i mange herrens år - resultatene fra slagene er loggført i husets arkiver helt tilbake til 1946.

Noe som må påregnes ved å bo i hjemmet, er ulike verv. For eksempel kan man bli utnevnt til *renovasjondi-*

rektør, *brusdirektør* og *hyttekommandant*, så her er det gode muligheter for å få smykket CV-en sin. Men selv om de fleste trives med å bidra til fellesskapet, skal ikke vervene eller hjemmet oppleves som altoppslukende - de fleste trives med å bidra til fellesskapet, ifølge husfar, som selv synes det er ekstra stas å bidra.

Dette er ikke det eneste sosiale hierarkiet ved Studentehjemmet. Ansiennitet er også en viktig sosial dynamikk her. Jo lengre man bor der, jo høyere etasje får man bo i, og det innebærer større og flottere rom. I fjerde og øverste etasje bor de såkalte *Fjerdefyrstene*.

- Er dette en kult?

- I så fall er det en veldig snill kult. Man skal jo ha særegne tradisjoner, og det er jo gøy, men det er ganske vanlige mennesker som bor her. Men at

det er en kult - det går jeg ikke med på, sier han.

ELDSTE I SITT SLAG

Det skjedde i de dager da Oslo fortsatt het Kristiania at en snill og grei prest bet seg merke i at det verken var husrom eller hjerterom for Oslos tilflyttede studenter, *Bondestudentene*. Presten, ved navn Peter Hærem, uttrykte sin frustrasjon i et brev til ingen ringere enn kameraten Bjørnstjerne Bjørnson om studentsituasjonen: «*Det går desværre altfor ofte galt, fordi det er så få som i kjærlighed tager sig af dem*», skrev han.

Det skulle han få bukt med. I 1875 sto Studentehjemmet klart for innflytting med Peter Hærem som første husfar. Til innvielsen dukket både kongen og biskopen opp. Siden har Stu-

ALLSANG: Når beboerne møtes, stemmes det ofte opp til sang.

OVERSIKT: På arkivrommet kan man finne det meste. Her er alle utgaver av Studentehjemmets avis og resultater fra spillet *Thier*.

PREKTIG: Det skal ikke stå på interiøret.

denterhjemmet vært bosted til mange kjente navn, deriblant norsklærerfavorittene Arne Garborg og Sigbjørn Obstfelder.

Studentehjemmet er det eldste av sitt slag i Norge, og fyller 150 år neste år. Cameron mener behovet fortsatt er stort for et trygt og godt studentehjem. Og når du først er bitt av studentehjem-basillen, er du godt inni det: De fleste studentene bor her så lenge de kan.

GUTTASTEMNING

– Kjønnsubalansen kommer av historiske årsaker, da det tidligere var flest mannlige studenter, for å si det pent. Men det er svært hyggelig å ha de tre jentene som bor her, sier Cameron.

Ved Studentehjemmet bor det nesten utelukkende gutter, i tråd med grunnleggerens visjon. Cameron poengterer at det er opp til bestyrelsen å avgjøre om man skal ta inn flere jenter, men ser ikke på mannsdominansen som noe negativt.

– Jeg har ikke et stort

forklaringsbehov. Diverse stiftelser er opprettet for diverse formål, og dette synes jeg er et godt formål. Det er ingen som blir rike av å bo her. Studentehjemmet muliggjør et godt tilbud som er åpent primært for mannlige studenter, sier Cameron.

– *Tror du studentehjemmet bidrar til å løse menns problemer?*

– Det er jo på agendaen om dagen blant annet gjennom Mannsutvalget, og det å ha folk man blir godt kjent med og stoler på, er en del av løsningen på menns problemer. Jeg tror studentehjemmet bidrar på en positiv måte.

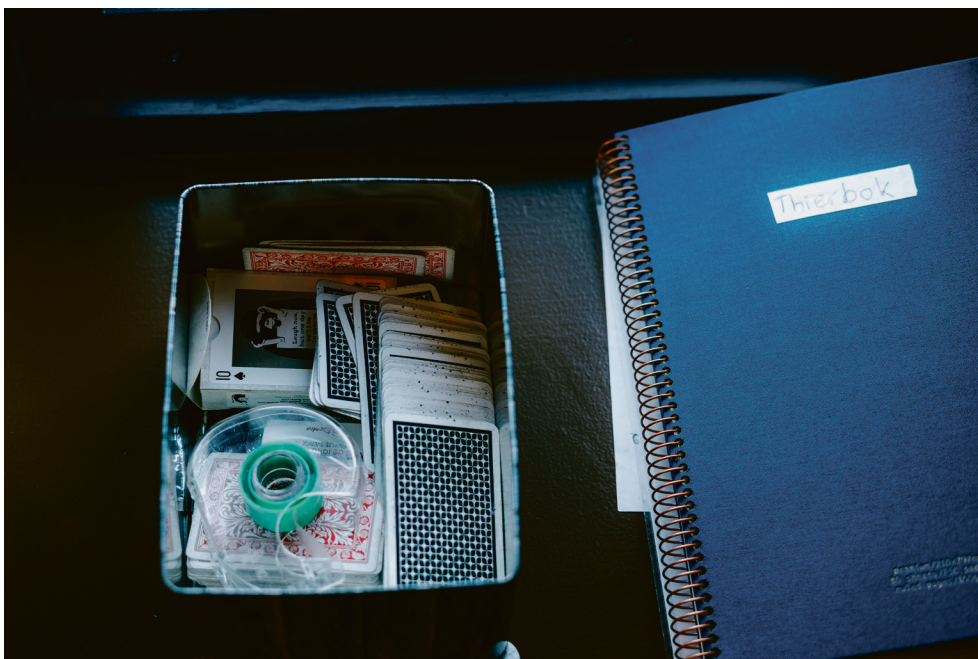
– *Må man være kristen for å bo her?*

– Man må ikke være kristen. Vi ønsker et meningsmangfold på huset. Vi er ikke «på siden» av resten av samfunnet, men man må være klar over at det er bygget på kristent fundament, sier Cameron, og avslutter:

– Det viktigste er at du skriver en god søknad hvor du får frem motivasjonen din for å søke, samt at du virker som en trivelig kar.

Vi er ikke «på siden» av resten av samfunnet

Andreas Cameron,
husfar ved Studentehjemmet

SPILLAVHENGIGE: I denne boka er det ført logg over alle Thier-kamper på huset siden 1946.

Fra statsmann til «clean girl»

Velferdsstaten ble ikke bygd av hudpleiefanatikere. Det er på tide å gjenvinne fellesskapet – og avslutte jakten på den beste versjonen av oss selv.

Tekst Emilie Kaland Lindseth **Illustrasjon** Freyja Eikrem Ims

I år 2000 ble verden introdusert for sin første «clean girl». Med en ti-steps hudpleierutine som får selv Hailey Bieber til å blekne av misunnelse, tas kinopublikummet med på et morgenrituale bestående av aprikoskrubbing, mage-cruncher og ismasker. I dag, 24 år senere, har den amerikanske psykopaten gjenoppstått som profet for generasjon Z. Ved hjelp av Tiktoks algoritmer indoktrineres ungdommen til «å ta vare på seg selv gjennom en balansert diett og et krevende treningsregime». At Patrick Bateman er et fascistisk svin, er det ingen som nevner.

Videre har helpolerte influenserjenter annektert oppdraget som predikanter for «det rene liv». Med sjelløse øyne forkynner de i kor at rådyre pilates-timer, magnesiuminfisert vann og svelging av rå hvitløksfedd er nøkkelen til et *helt fortreffelig liv*. Ved å ta vare på sitt ytre loves det kontakt med sitt indre. For å bli en ekte *clean girl* er det imidlertid mer enn tarmen som skal renses – også vennskap, sjefen, ja til og med staten kan byttes ut. Ditt eget velvære må beskyttes fra omgivelsene: Alt som føles vondt, går inn i en samlebøtte av «toxic energy». Tommelfingerregelen: Kutt ut alt som kan gi deg premature stressrynker – vær det transfett, åtte til fire-jobben eller venninnen som er sur på deg fordi du droppet bursdagen hennes i år også.

Ideen om renset er forlokkende i en verden som aldri har virket mer skitten. Samtidig kan estetikkens appell ses i kontekst med samfunnets voksende apati mot politikken som foregår rundt oss, eller rettere sagt *over oss*. Klimaendringer, atomknapper og ukentlige trusler om verdenskrig gjør det lett å føle seg som en filledukke i den globale sverdkampen. Å fokusere på seg selv er en måte å skaffe seg oversikt i en ellers uoversiktlig verden. Vi får ikke stoppet Netanyahu, men vi kan i det minste velge hvilken fuktighetskrem vi bruker.

Ved første øyekast fremstår derfor livsstilsråd om ingefærshots, utkutning av slitsomme venner og meditasjonsretreat på Bali forfriskende enkle. I en tid der to tredjedeler av landets befolkning lider av livsstilssykdommer og overvekt, hadde det heller ikke *skadet* med litt ekstra grønnsaker i dietten. Men hva *clean girl*-estetikken er en inkarnasjon av, er ikke «sunnhet», men hyperindividualisering. Til syvende og sist er konseptet selvrealisering dypt egoistisk.

Vi kan alle bli snillere, smartere, vakrere, raskere og renere. Spørsmålet burde ikke være hvordan dette kan oppnås, men hvorfor det i det hele tatt er nødvendig.

På toppen av Maslows behovspyramide venter et lovet land der mennesket er alt man er i stand til å være. Tanken om at hvert individ har et endemål, kan spores tilbake til antikens *eudaimonia*, en tilstand oppnådd gjennom «menneskelig blomstring» og «sann lykke». Men i et samfunn der livet kan *biohackes*, har rommet for menneskelig forbedring blitt grenseløst. I vårt postmoderne forbrukersamfunn er selvet aldri nok – gapet mellom hvem du er og hva du kan bli, vides stadig ut.

I et samfunn der livet kan biohackes, har rommet for menneskelig forbedring blitt grenseløst

Ingenting er gratis, men få ting koster mer enn selvrealisering. I dyrtida skulle man tro at den gjengse samfunnsborger hadde viktigere ting å bruke lønnen sin på enn inkasso på forrige måneds Klarna-kjøp, men den gang ei: Forbruksgjelden til unge øker som aldri før. Vi må heller ikke glemme at tid er penger. Det tar tid å lage kombucha fra bunnen, og når alt kommer til alt må du sette deg selv først – du er jo tross alt din egen bestevenn.

Vi sender bestemødrene våre på gamlehjem, håper at tiggerne holdes unna Vipps og betaler ekstra for å sitte alene på toget. «Ta vare på deg selv», hører vi: «Du fortjener det.» Når det gjelder eget velvære, finnes verken klokke eller prislapp. Men i jakten etter å bli den beste versjonen av oss selv risikerer vi å kvitte oss med alt som gjør oss menneskelig. Det som ut-

gir seg for å være en eliminering av støvkorn, er egentlig en sterilisering av selve livet. Ved å eksfoliere bort hver pore, hver cellulitt, hver venn, står vi til slutt av alene, fremmedgjort fra samfunnet, hverandre og vår egen kropp.

For den tyske filosofen Hegel levde mennesker best i likeverdige relasjoner, bygd på et ønske om gjensidig respekt. Det får vi ikke ved å gå i karantene med ansiktskremene våre, men ved å leve side om side og *anerkjenne* hverandre som mennesker av kjøtt og blod. Det var også i fellesskap at samfunnskontrakten ble inngått: Ideen om at ved å ta vare på andre beskytter vi samtidig oss selv. I dag har denne rekkefølgen blitt snudd: Ifølge selvhjelpsideologiens mantra må hvert menneske helbredes før det kan lege andre, ofte forklart gjennom fysikkerhetsregelen om å ta på egen oksygenmaske før du hjelper sidemannen. Skatteflukt til Sveits, pendlerboligfråtsing og «privat-jet for tog» setter derimot spørsmålstegn ved påstanden om at de realiserte av oss er noe mer interessert i å bidra til fellesskapet enn de på bunnen – snarere tvert imot.

Den danske psykologiprofessoren Sven Brinkmann har ved flere anledninger forsøkt å avvike selvtutviklingen. Ifølge Brinkmann er det ikke lenger progressivt å realisere seg selv – det er blitt et individuelt krav, en besettelse som overskygger meningen med livet og er en direkte trussel mot samfunnets utvikling. I et liv som aldri kan mestres, oppfordrer Brinkmann til verdsettelse av glemte dyder som måtehold og plikt – til å sette sitt eget liv i kontekst med samfunnets behov fremfor dine egne.

Samfunnets hyperfiksering på individets potensial har likeså skapt en falsk avstand mel-

lom personlige og kollektive mål. Som psykolog Ole Jacob Madsen skrev i Morgenbladet 9. februar: «Selvrealisering handler ikke lenger om å realisere et sett av moralske dyder som et bidrag til fellesskapet, men blir et individuelt, utmattende prosjekt.» For Aristoteles handlet ikke *eudaimonia* om nyvaskede sengesett; for ham kom deltagelse i fellesskapet øverst. Samtidig var ikke selvrealisering personlig, men politisk. Det var statens ansvar å gi borgerne rom for menneskelig blomstring – frihet var noe man skapte sammen. Problemet er derfor ikke realiseringen i seg selv, men hvordan den gjøres.

I takt med at hva vi forbruker, er blitt viktigere identitetsmarkører enn hva vi produserer, er det ikke lenger vesentlig hvem vi jobber for og hva vi jobber med. Det er ikke hva du gjør for fellesskapet, som er *deg* – du er deg i kraft av din veskesamling, ditt snegleslim og din foretrukne skidestinasjon. Så lenge lønningene er høye nok til å finansiere overforbruket, går det fint å bruke dagen på å skrive rapporter som ingen leser, med håp om å en dag skatte nok til å rømme landet.

I dag vil ikke engang menneskene på toppen av pyramiden bruke tid på forbedring av fellesskapets goder. Før ble de smarteste av oss visjonære: politikere, entreprenører, ledere. I dag er statsmannen en utrydningstruet art. Vi blir heller konsulenter – et yrke der visjoner er erstattet med ordrebestillinger, moral med kapital og den ytterste hensikt er finansiering av fritid og vann-

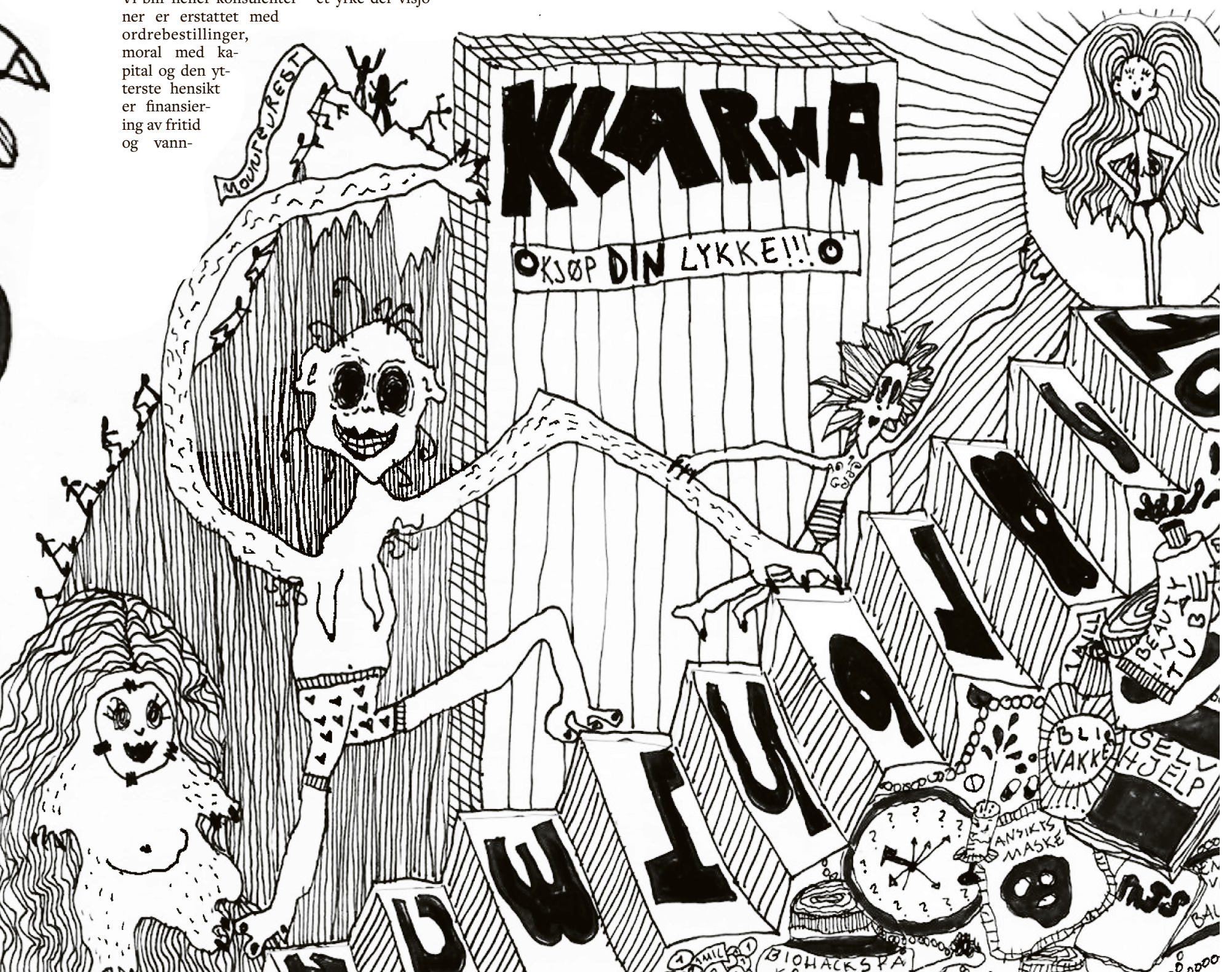
scootere. Istedenfor å lede an i samfunnets utvikling har det blitt sosialt akseptert, til og med hyllet, å investere i seg selv. Dagens over-skuddsmennesker reiser heller til dypet av Atlanterhavet for å sjekke ut Titanic, betaler lett

At det er lettere å nå toppen på Mount Everest enn to-gradersmålet, gjør det ikke til riktig prioritering av tid og penger

en million for å bestige Mount Everest og løper maraton mellom øst og vest enn å vie et forsøk til reform av Nav. Som resultat er alt vi sitter igjen med av «visjonsettere» en blanding av klåfingrede mannfolk, reiseregningvindlere og noen plagieringsmaskiner.

I lys av de siste tiders skandaler, folkemord og gjennomsyrende dobbeltmoral er det forståelig at den hellige treenigheten fremmedgjort konsulentjobb, høy lønn og innholdsrik hobby frister mer enn endeløs vandring i Stortingets korridorer. At *double-cleansing* og *downward facing dogs* kan tilby mer til livet enn å høre på Ingvild Kjerkols oppsigelsestale, og at det er utbrennende å i det hele tatt tenke på å bli kommunepolitiker. Men at det er lettere å nå toppen på Mount Everest enn to-gradersmålet gjør det ikke til riktig prioritering av tid og penger; om alle kun vasker for egen dør, blir det raskt skittent i trappeoppgangen.

En bakteriefri tilværelse til tross: om ingen tar vare på fellesskapet, risikerer vi å bli transportert tilbake til naturtilstanden. Alles krig mot alle er i praksis det samme som alles krig for seg selv. Uavhengig om syndebukken er *clean girls*, et gråtende par Marcus og Martinus etter de fikk tre poeng fra Norge (samtidig som det israelske militæret marsjerte inn i Rafah) eller Frank Løke som nettopp slapp en 1300 kilos CO₂-bombe på vei til en pizzasjappe i Katmandu, er det på høy tid å rive disse menneskene ned fra pidestallen. Tenk over hvem du idoliserer, hvilke trender du følger og hvem som tjener på dem. Ta av deg ansiktsmasken før det er for sent – bli heller et statsmenneske.

GLIMTET

Foto: **Sindre Deschington**

«En katamaran som glir gjennom rivieraen. Poser med billig alkohol, sakkosekker og en soundbox. Solen som seiler sakte ned bak Lisboaas ryggrad. Elleve gutter i ren eufori, lykkelig likegyldige over sin innlemmelse i turistklisjéenes haller. Ofte har jeg sett det, sjelden har jeg følt det: Det er dette 'gutta' handler om.»